

Pirma diena

Po dviej? savai?i?... At?nai, Graikija

Sp?jai ? laiv??

– Kod?l tur?jau pav?luoti? – Stasija stov?jo žmoni? pilname denyje. Prispaud? telefon? prie ausies, ?sitempusi, kad gird?t? brol? per susijaudinusi? keleivi? kleges?.

Ksanderis atsiduso.

– Ar b?tina atsakyti ? klausim? klausimu?

Stasija šyptel?jo.

– O tau b?tina elgtis taip glob?jiškai?

Ji žinojo atsakym?. Ksanderis jaut?si kaltas, nes buvo laimingai ved?s ir tur?jo dukryt?, k? jau min?ti, kad gyveno priva?ioje Graikijos saloje. O ji, na, ji šiuo metu buvo vieniša.

Ne taip seniai dar buvo laiminga, susituokusi su studij? laik? gyvenimo meile. Tada jie tur?jo svajoni? – daugyb? svajoni?. Jos visos žlugo, nes pilvo skausmas pasirod? bes?s rimtesn?s ligos už grip? simptomus.

Nuo tos akimirkos j? svajon?s iš esm?s pasikeit?. Užuoat trošk? atostog? egzotiškuose kraštuose, jie prad?jo svajoti apie dar vienas Kal?das, dar vien? gimtadien?, dar vien? m?nes?, dar vien? dien?. Stasija užgniauž? mintis. Nust?m? ? šal? šird? verian?ius prisiminimus, kad juose nepask?st?.

Jau beveik dvejus metus ji viena. Per š? laik? išlieta daug ašar? – per pirmas Kal?das, kurias sutiko viena, per pirmas sukaktuves, kurias atšvent? viena. Ir kai pildant dokumentus ranka suvirp?davo virš žodžio *ištek?jusi*, kol galiausiai pažym?davo *netek?jusi*. Nebuvo lengva išmokti b?ti našle – toli gražu.

Galčiausiai ji prisiruoš? labdarai atiduoti Luko drabužius, taip pat ir specialiai jam si?tus kostiumus bei šilkinius kaklaraiš?ius. Užtruko daug laiko, kol ?steng? nusimauti vestuvin? žied? ir pad?ti j? ? papuošal? d?žut? šalia Luko žiedo.

Nykš?iu nervingai patryn? piršt?, ant kurio m?v?davo žied?. Prad?jo taip daryti s?d?dama prie gydytoj? kabineto ar ligonin?s laukiamajame. Vestuvinio žiedo glotnumas ir meil?, kuri? tas žiedas simbolizavo, suteikdavo j?g? susid?rus su siaubinga Lukui nustatyta diagnoze.

Ji pažvelg? ? piršt?, ant kurio žiedo nebebuvo.

Buvo viena. Kiekvienam žingsniui reik?jo laiko. Kai kurie žingsniai buvo dideli, kiti mažy?iai. Kiekvienas supurtydavo j? iki širdies gelmi?.

– Aš... nerimauju d?l tav?s, – Ksanderio balsas nutrauk? jos mintis.

– Žinau, kad nerimauji. – Stasija žinojo ir tai, kad jam nelengva tai pripažinti. Ksanderis visada laik? jausmus giliai savyje. – Labai tai vertinu. Bet viskas gerai. Man viskas gerai.

– Tai tu dabar laive?

Ji linktel?jo, tada susivokusi, kad Ksanderis jos nemato, prid?r?:

– Taip, laive.

– Gerai. B?k atsargi su saldžialiežuviais vyrais. Neužkibk ant j? kabliuko. Liepk atšokti, o jei ne, tavo didysis brolis jiems parodys, iš kur...

– Ksanderi, aš ne mokyklinuk?. Esu suaugusi moteris. Galiu savimi pasir?pinti.

Brolis atsiduso.

– Žinau.

– Bet nerimauji.

– Ar tai blogai?

– Ne. – Kaip ji gal?t? jam d?l to priekaištauti, juk pati baiminosi jam užmezgus santykius su L?ja. Stasija apsimet? Amžinyb?s salos pirk?ja, kad išsiaiškint?, ar L?ja n?ra turting? vyr? medžiotoja. Galiausiai sužinojo, kad L?jos širdis auksin?. – Bet turi manimi pasitik?ti. Galiu pasir?pinti savimi.

– Jei ko nors prireiks, skambink.

Akies krašteliu ji pasteb?jo kažk? toluomoje. Aukštas vyras tamsiais plaukais. Nors mat? j? tik iš nugaros, jo laikysena ir tvirti dideli žingsniai jai buvo paž?stami.

Stasija sau sak?, kad netur?t? spoksoti, net jei tai vyksta kitame denio gale, bet negal?jo nususukti. O gal naudojosi tuo, kad nereik?t? galvoti apie tai, k? aiškina brolis. Ar Ksanderis tikrai mano, kad ji nesugeba savimi pasir?pinti?

Stasija žinojo, jog reikia ?rodyti jam – sau, – kad ji gali tvirtai stov?ti ant koj?. Man?, kad taip elgiasi nuo tada, kai mir? Lukas, bet, regis, kiti galvojo kitaip. Pasizad?jo sau, kad iki kruizo pabaigos bus susidariusi gyvenimo plan?.

Prasid?jus šiam siaubingam košmarui ji ne?sivaizdavo, kaip seksis gyventi vienai. Bet su kiekviena nauja diena kaup? j?gas ir užsispyrim? žengti žingsn? ? priek?. O dabar, pra?jus beveik dvejiems metams, jaut?si stipri ir ryžtinga. Jai tik reikia krypties.

Ksanderiui pasakojant apie nam?, kur? jis gal?t? jai pastatyti Amžinyb?s saloje, Stasija ?sispitrijo ? aukšt?, tams? vyr? priešais save. Jis šneku?iavosi su pribloškian?ia jauna moterimi. Neabejotinai savo mergina arba žmona.

O tada vyras atsigr?ž?. Stasijai buvo smalsu, ar jo veidas toks gražus, kaip ji ?sivaizdavo. Toks jis ir buvo, bet staigmenos tuo nepasibaig?. Akimirk? ji neteko žado.

Tai buvo Robertas.

Širdis suvirp?jo. K? jis ?ia veikia?

Ksanderis prikišo nagus. Ji buvo tuo tikra. Brolis net negal?jo padovanoti jai kelion?s laivu gimtadienio proga nejausdamas poreikio pasi?sti k? nors kartu, kad j? priži?r?t?.

– K? ?ia veikia Robertas?

– K??

– Neapsimetin?k, kad nesupranti, apie k? kalbu, – pyktel?jo ji. To jau buvo per daug. – Ži?riu tiesiai ? j?.

– Lažinuosi, kad jis tikriausiai flirtuoja su kokia jauna gražia mergina.

– Iš kur žinai?

– Nes tai Robertas. Jis gi iš t? „pamyl?jau ir me?iau“ vaikin?. Jei moteris gana kvaila, kad tikisi, jog jis jai ?sipareigos, galiausiai liks ?skaudinta. Bet geresni? draug? už j? n?ra.

– Ksanderi, noriu žinoti, k? jis veikia laive.

Brolio balsas prislopo, tarsi jis ranka b?t? uždeng?s telefon?.

– Gerai. Ateinu. – Jis v?l prašneko ? telefon?: – Atleisk, sese. Turiu eiti. Man?s reikia L?jai.

– Ksanderi?

Pokalbis nutr?ko.

Stasija susierzinusi suurzg?. K? iškr?t? brolis? Šito jau gana. Ji neketina žaisti jo žaidim?, kad ir kokie jie b?t?.

Laivas buvo didelis – gana didelis, kad išvengt? Roberto. Kaip apmaudu, nes Robertas jai visada patiko. Net vaikyst?je buvo geras ir d?mesingas. O dabar, jam suaugus, buvo ? k? akis paganyti. Stasija ne?sivaizdavo, kad vyras gal?t? taip puikiai atrodyti d?v?damas kostium?.

Bet jei jis ?ia tam, kad dirbt? jos aukle, tada jam ji laiko neturi. Stasija nususuko ir nu?jo ? priešing? pus?. Jos nebus ten, kur sukiosis jis.

Tai pati paskutin? vieta žem?je, kur jis nor?jo b?ti.

Kod?l negal?jo iškilti sunkum? darbe?

Pypt.

Robertas Karasas devint? kart? per pastar?sias penkias minutes žvilgtel?jo ? telefon?. Elektronini? laišk? nenumaldomai daug?jo, kiekvienas naujas laiškas buvo svarbesnis už ankstesn?. Jis neturi laiko atostogoms. Tiek reikal? reikia sutvarkyti.

Pirštai mikliai jud?jo per telefono ekran?. Paraš? pad?j?jui atsakym? apie numatom? ?sigyti turt?.

Pypt. Pypt.

Dabar, kai tapo lygiaver?iu Ksanderio partneriu, j? verslas klest?jo. Jokio delsimo, jokio reikalo laukti patvirtinim?. Užuođ?s ger? sandor?, Robertas gal?jo jo imtis – jei tik neb?t? ?strig?s dviej? savai?i? kruize su savo didele graikiška šeima.

Vyras atsiduso garsiau, nei nor?jo. Telefonas nebuvo patogiausia priemon? atsakyti ? elektroninius laiškus. Tikrai reikia nueiti ? kajut? ir ?sijungti kompiuter?.

Mo?iut? kumštel?jo jam alk?ne.

– Gal pad?si t? keistenyb? ? šon??

– *Yaya*, tai mobilusis telefonas, – Robertas nenoriai ?sikišo telefon? ? kišen?. – Jei neb?tum tokia

užsispyrusi, gau?iau tau tok?. Juo nesunku naudotis.

Ji pak?l? smakr?.

– Turiu kuo puikiausi? telefon? namie. Man nereikia dar vieno, kai esu kur nors išvykusi. Kad ir ko nor?t?, žmon?s gali palaukti, kol gr?šiu namo. Dabar liaukis raukytis. Esame ?ia tam, kad smagiai praleistume laik?. – Mo?iut? pla?iai nusišypsojo. Sunku buvo patik?ti, kad jai tuoj sukaks aštuoniasdešimt. Paprastai ji elg?si, lyg b?t? perpus jaunesn?.

– Einu pasiimti ko nors išgerti.

Yaya pak?l? plon? antak?.

– Tik nepasisl?pk kokiame kampe. Ar, dar blogiau, neik dirbti ? kajut?. Juk atostogos. Pažvelk ? visas tas mielas damas. Tikrai rasi toki?, su kuria gal?tum praleisti laik?.

Išspaud?s šypsen? viduje Robertas sudejavo. Jis pateko ? didel? b?d?. Laivas k? tik atsišvartavo nuo dok? ir plukdys juos dvi savaites – dvi kankinamai ilgas piršliavimo savaites.

– Yaya, man viskas gerai. Man nereikia draugijos.

Mo?iut? primerk? akis.

– Robertai, gal pamiršai man k? nors papasakoti?

– Yaya, – aš... – Akies krašteliu jis išvydo jaun? moter? ir j? atpažino. – Turiu su kai kuo pasisveikinti.

Nerimo raukšl?s mo?iut?s veide išsilygino.

– Tai negaišk laiko su manimi. Reikia paži?r?ti, kaip laikosi tavo senelis.

Kažkas mo?iut?s balse patrauk? jo d?mes?.

– Ar jis gerai jau?iasi?

Ji akimirk? patyl?jo.

– Netur??iau nieko sakyti.

– Juk tai aš. Nors su juo gin?ijuosi, man vis tiek r?pi. Juk tikrai tai žinai.

– Nor??iau, kad j?s? santykiai b?t? kitokie, – atsiduso ji. – Nežinau, kas vyksta. Jis vengia apie tai kalb?ti.

Kaskart prad?jus apie tai kalb?, atšauna man nesir?pinti.

– Bet tu vis tiek susir?pinusi?

Ji linktel?jo.

– Galb?t nieko rimto.

– Nesijaudink. – Robertas j? trumpai apkabino. – Esu tikras, jei tai b?t? rimta, jis papasakot?.

– Gal tu gal?tum su juo pakalb?ti? – senel? viltigai pažvelg? ? j?.

Robertas pakrat? galv?.

– Kažin. Tik v?l susigin?ysime...

– Negali žinoti.

– Išties. Bet tema nesvarbi – galiausiai pokalbis nukryps prie to, kad palikau ir bendrov? ir j?. O tada kils gin?as.

– Ar nemanai, kad jau laikas jums susitaikyti?

– Sakyk tai jam. Ne man.

Ji atsiduso.

– Tik nor??iau... Ak, nekreipk d?mesio. Eik pasižmon?ti.

Jai nereik?jo užbaigti sakinio. Robertas žinojo, ko ji nor?jo – kad jis vis dar dirbt? su seneliu. Kad šeimoje b?t? taika.

Jis pasilenk? ir pabu?iavo mo?iut? ? skruost?.

– Pasimatysime v?liau.

Yaya patapšnojo jam per rank? ir nusišypsojusi nužingsniavo priešinga kryptimi.

Toldamas Robertas negal?jo liautis galvoj?s apie senelius. Jie buvo garbaus amžiaus. Ar senelis nepersidirba?

Toks jau tas senelis. Akivaizdu, kad dirba pernelyg daug. Ir iš mo?iut?s veido buvo aišku, kad ji nerimauja labiau, nei nori išsiduoti. Bet jo santykiai su seneliu sud?tingi, tad jis ne?sivaizdavo, kuo gal?t? pad?ti, ta?iau mo?iut?s labai pagalvos apie tai.

Robertas negaišo laiko skindamasis keli? per den? prie baro po atviru stogu – jam pasirod?, kad ten pamat? paž?stam? veid?. Šiaip ar taip, diena buvo gana graži: giedras dangus, skaisti saul? ir švelnus v?jas. Net jei ir nepasivys tos paž?stamos, bent pasiims šalto g?rimo ir susiras rami? vietel?, kad gal?t? paskambinti darbo reikalais, kol nenuplauk? toliau nuo kranto ir ryšys netr?kin?ja. Pad?damas Ksanderiui sukurti nauj? nekilnojamojo turto imperijos atšak? ir perkeldamas pagrindin? bendrov?s b?stin? ?

Amžinybės salis, jis buvo toks užsimas, kad pamiršo, ką reiškia turėti laisvalaikio. Gal ir vėl išeiti žmones.

Robertas ketino išlaikyti viengungio statusą, nors kiti jį klaidingai laikė plevėsa. Tačiau jis negalėjo paneigti, kad pirmenybė teikė trumpiems meilės romanams be šipareigojimų. Nedažnai juos megzdavo, bet atsiskyrėliu jo irgi nepavadintum.

Viengungio statusas nepatiko jo seneliams, nes šie manė, kad Robertas sukako amžius, kai derėtų kurti šeimą. Visą gyvenimą su juo buvo siejami lėkesčiai. Jie prasidėjo dar neišaugus vystyklais. Robertui surado pačią prestižiškiausią ikimokyklinio ugdymo staigą. Jis turėjo būti visų dalykų pirmas, kad galėtų mokytis geriausioje internatinėje mokykloje. Vėliau iš jo buvo tikimasi, kad geriausiai baigs universitetą. Seneliai jam, vieninteliam anūkui, kėlė didžiulius lėkesčius.

Vaikui tai buvo sunki našta. Pradžius mokytis šeimos lėkesčiai jam kėlė pyktį. Nebaigęs mokyklos jau atliko praktikų šeimos statybų versle. Kad ir ko žmėsi, negalėjo atitikti aukštą senelio reikalavimą, tad jam reikėjo rasti kitą kelią – paties pasirinkti. O tai nuvedė prie to, kad, dideliame šeimos nusivylimui, jis suvienijo jėgas su vaikystės draugu nekilnojamojo turto versle.

Pametęs iš akių tų nepagaunamą moterį, nuėjo prie baro ir užsisakė gėrimą. Laukdamas dar apsidairė. Gal jam tik pasirodė, kad pažįsta tą moterį. Ir vis dėlto tai buvo nebloga priežastis pasprukti nuo moterų.

Vėl jį pamatė jau traukdamas prie staliuko. Šįkart neabejojo, kad jį pažįsta. Stasija Marinakos. Nė vienos moters laikysena jai neprilygo: liauni pečiai atlošti, galva aukštai iškelta, veide šviežia šilta šypsena. Jis negalėjo suvokti, kaip ji gali šypsotis, nors tiek patyrė. Bet moteris neprarado gyvenimo ugnelės. Jis tuo žavėjosi.

– Stasija! – šūktelėjo. Ji stabelėjo ir apsidairė, Robertas sušuko dar kartą.

Galiausiai abiejų žvilgsniai susidūrė. Ji išpūtė dideles rudas akis. Robertas pamojo jai prisėsti prie tuščiojo staliuko. Po kelių minučių ji prasibrovė pro minią žmonių, trokštančių pasidžiaugti rytine saule.

– Taip gera tave matyti. – Robertas trumpai jį apkabino.

Ar labai blogai, kad norėtų laikyti jį apkabinęs ilgiau? Žinoma, kad blogai. Stasija – geriausio draugo sesuo. O jei to negana, kad prislopintų bet kokį susidomėjimą, ji gedinti našlė. Viskas tuo pasakyta.

Robertas atitraukė jai kėdę. Ji vėl išsprogino akis apstulbusi. Negi taip nustebino pasiūlydamas kėdę? Jis pamąstė apie tai sėdamasis savo kėdę. Tikriausiai jie niekada nebuvo vienudu. Su jais visada būdavo kitų žmonių.

Stasija susiraukė.

– Neatrodai nustebęs, kad susitikome.

– Bet man tai staigmena.

Kurį laiką Stasija dėmiai žvelgė į jį?

– Tai brolis viso to nesuorganizavo? – Ji mostelėjo ranka tarp jų. – Kad būtų tame pačiame laive, jog galėtum mane prižiūrėti?

– Jei ir suorganizavo, man apie tai neprisipažino.

– O. – Stasija vis dar atrodė suglumusi. – Ksanderis nustebino mane padovanodamas bilietą. Sak, kad tai mano gimtadienio dovana.

– Šiandien tavo gimtadienis?

– Dar ne. Kitą savaitę.

– Reikės surengti ką nors ypatingo.

– Dar ypatingiau nei išplaukti į ilgą kelionę laivu? – Stasijos akyse sužibo juoko žiburiukai.

– Gal ne. Bet reikia kaip nors tai paminėti, – jam toptelėjo, kad laive ji gali būti ne viena. Juk našlauja... kiek laiko? Dvejus metus. Gal jau žengė žingsnų pirmyn. – Tu čia viena?

– Viena. O tu? Su kuo nors plauki?

Robertas svarstė, ar ji atkreipė dėmesį, kiek daug sūrašė jauną, gražią moterį, kurios, regis, išsiruošė kruizų vienos pačių.

– Ne, vienas.

Stasija kilstelėjo antaką.

– Išplaukei kruizų vienas?

Robertas linktelėjo ir jos akyse šmestelėjo nuostaba.

Ksanderis jį perspėjo, kad jis gauna tam tikrą reputaciją – vyro, visada lydimo gražios moters. Robertas manė, kad draugas tiesiog iš jo šaiposi. Tačiau galbūt jis kalbėjo visai rimtai.

– Nepatik?tum, kad tiesiog pab?gau nuo to bruzdesio biure?

Stasija papurt? galv?.

– Tu visai kaip mano brolis. Abu tarpstate nuo chaotiškos verslo energijos. Be jos, manau, jums b?t? nuobodu. Ties? sakant, esu tuo tikra. – Gražios moters akys tyr? j? taip ?d?miai, kad atrodo?, jei taip ? j? stebeilysis, nuo jo prad?s luptis sluoksniai ir ji ?ži?r?s, kas jo viduje.

Robertas nusisuko. Pasijuto apnuogintas jos žvilgsnio ir pažeidžiamas. Pirm? kart?. Jis dalyvavo daugyb?je ?tempt? susitikim? su nuožmiausiais verslo rykliais. Visi jie ieškodavo vienas kito silpnybi?, bet n? vienas neprivert? jo pasijausti atversta knyga.

Jis atsikrenkšt?.

– Išties aš esu ?ia, nes to pareikalavo mo?iut?.

Stasijos akyse sužibo nuostaba.

– Tavo mo?iut? laive?

Jis linktel?jo.

– Ir daugyb? kit? šeimos nari?.

– Tur?t? b?ti smagu.

Jis patyl?jo. Žinojo, kad Stasija turi tik brol?. Ji nenutuok?, k? reiškia tur?ti kr?v? gero linkin?i?, bet ?kyri? giminai?i?, kišan?i? nos? ? asmenin? gyvenim?.

– Tur?jo b?ti kas nors ypatinga, kad ištraukt? tave iš biuro. Tikiuosi, puikiai praleisi laik?.

Jam toptel?jo, kad n?ra joki? priežas?i? slapukauti.

– Susirinkome atšv?sti mo?iut?s aštuoniasdešimtmet? ir pusseser?s vestuves Venecijoje.

– Oho. Yra k? šv?sti.

Jis linktel?jo, tada apsidair?, ar niekas iš jo šeimos nesiklauso. ?sitikin?s, kad pavojaus n?ra, pasilenk? prie Stasijos ir tyliai persp?jo:

– Turiu pasakyti, kad pusseser? su savo sužad?tiniu nor?jo tuoktis Amžinyb?s saloje, bet j? prašymas buvo atmestas.

Stasija kilstel?jo antakius, bet nepratar? n? žodžio.

– Tik nor?jau ?sp?ti, nes laivas n?ra toks jau didelis, tad grei?iausiai teks su jais susidurti.

– Nieko tokio. A?i? už persp?jim?.

Jis linktel?jo.

– Kažin ar išvis reik?t? jiems tuoktis.

– Kod?l? Ar tau nepatinka vyras, už kurio teka pusseser??

– Ne d?l to. – Antonis jam tikrai patiko. – Puikus vaikinai. Bet Ksanderis man pasakojo, kaip viskas vyksta Amžinyb?s saloje. Ar tu apie tai gird?jai? – Ji papurt? galv?, jis t?s?: – Panašu, kad ten viskas labai rimta. Mitas, tautosaka, nesvarbu, kaip pavadinsi, byloja: jei neišlaikai testo, tai reiškia, kad netinki vienas kitam.

– Tikrai? Manai, kad tai tiesa?

Jis tr?ktel?jo pe?iais. Vestuv?s jo niekada nedomino.

– Tik nenoriu, kad pusseser? likt? ?skaudinta. Ji puiki. Atsidavusi ir r?pestinga.

– Neabejoju, kad viskas jai pavyks.

Dabar buvo jo eil? tiriamai nužvelgti Stasij?. Išties nebuvo sunku. Gal?t? spoksoti ? j? kiaur? dien?. Stilinga klasikinio grožio moteris. Ties?s tams?s plaukai, nukirpti elegantišku „bob“ stiliumi, vos siek? pe?ius. Makiažas išryškino spindin?ias akis ir aukštus skruostikaulius. Kiek ryškesn? spalv? ji pasirinko l?poms. Jos buvo tamsiai rožinio atspalvio. Pap?stos ir viliojan?ios.

– Robertai?

Jis perk?l? žvilgsn? nuo jos l?p? prie aki?. Pri?iupo bespokant?. Robertas atsikrenkšt? ir nusuko akis. Apie k? jie kalb?josi?

Prireik? sekund?s, kad atsimint? pokalbio tem?.

– Nesu link?s tik?ti prietarais, bet kalbame apie mano pusseser?. Ji man lyg sesuo.

Stasija išties? rank? ir spustel?jo jam deln?.

– Nesuk?iau galvos. Dar sakoma, kad meil? nugali visk?.

– Tikiuosi, tu teisi. – Tada uždav? jai klausim?: – Ar ja d?ta atliktum test?? Nor?tum susituokti Amžinyb?s saloje?

Jos veido išraiška buvo ne?skaitoma.

– Nelabai s?žiningas klausimas. Juk aš susijusi su salos savininkais. Ir taip praleidžiu ten nemažai laiko.

Nuostabi vieta.

– Vis dar neatsakei. – Tik tada Robertas susivokė, kad klausia našlės apie ištekėjimą dar kartą. Viduje suaimanavo dėl savo neįautrumo. – Pamiršk. Neturėčiau kamantinėti. Tikriausiai tai šalutinis darbo poveikis – vis ieškoti informacijos.

Jis jau ruošėsi gurkštelėti savo gėrimo, bet pamatė, kad jį nieko priešais save neturi.

– Gal galiu tau užsakyti atsigerį ar užkąsti?

– Tiesą sakant, taip. Norėčiau espresso kavos. Man reikia kofeino.

Robertas atkreipė dėmesį į šešėlius jai po akimis. Vos žiūrėdami, tarsi užmaskuoti, pamatytum tik ieškodamas specialiai. Kažkas naktimis jai nedavė ramybės. Jam dingtelėjo mintis. Ji vis dar gedi vyro. Užliejo užuojautos banga.

– Tuoj grįšiu su kofeinu. – Ir atsistojęs nuėjo.

Robertas negalėjo sivaizduoti, ką ji išgyvena. Tai buvo dar viena priežastis likti viengungiui. Šeimose viskas susipainiojęs, daugybė emocijų ir atsakomybės. Daug paprasčiau būtų vienam.

Jis užsakė du puodelius kavos. Nors nepasikliovė kofeinu, kad jį prikeltų ir išbudintų rytais – verčiau būtų davęs, tai nereikėtų, kad nevertina kavos skonio ir šilumos.

Jau pačioms puodelius ir pasukęs prie staliuko pamatė, kad tiesiai pas Stasiją žingsniuoja jaunas vyrukas. Negalėjo jo kaltinti. Stasija graži moteris. Jei nebūtų draugo sesuo, o dar našlė, tikrai jos siektų. Rimtų santykių nemegztų, bet nebeįsivaizduotų turėtų ką prisiminti praleidę laiką kartu.

Sudvejojęs Robertas sulėtino žingsnį. Gal Stasija tų vyrukų pažįsta. Gal nori jo draugijos. Kai ji tam vyrui nusišypsojo, Roberto kėnas šilumą. Jis žinojo, kad tai neturėtų jo veikti. Juk tas vyrukas nebandė šiterpti pasimatymų. Su Stasija Robertas tik netyčia susitiko.

Gal eiti prie staliuko ir atsistoti? Šiaip ar taip, tai jis leido laiką su Stasija. Juk taip? Draugams tai prasta?

O gal jam pūdyti kaktą? Nors kiek padirbėtų prieš vakarienę su šeima. Kaip tik tuo metu suvibravo jo telefonas, pranešdamas, kad jo pašto dėžutė įkrito naujas elektroninis laiškas.

Užuot išsitraukęs telefoną pažiūrėti, kam prireikė dėmesio, Robertas neatplėšė akių nuo Stasijos. Norėjo būtų tikras, kad viskas gerai.

Jos šypsena užgeso. Robertas negirdėjo, kas buvo kalbama, bet iš to, kaip ji purtė galvą, buvo aišku, kad vyriškio draugija jai nežinoma. O tas vis tiek neatstojo. Priešingai, net bandė ją paliesti. Stasija skubiai atitraukė ranką. Gana. Viskas aišku.

Neleisdamas sau ilgiau svarstyti, Robertas aplenkdamas atostogautojus patraukė per bruzdantį dešimtmetį, kas vyksta, Ksanderis būtų to iš jo norėjęs.

Kažin ar Ksanderis parinko šitą kelionę laivu savo seseriai dėl to, kad žinojo, jog ir Robertas bus čia? Jei taip, keista, kad nieko neužsiminė.

Vyrukas sėdėjo patogiai šalia jos, tai buvo nepriimtina. Robertas priėjo prie Stasijos. Naujo gerbėjo buvo lengviausia atsikratyti paprastu būdu.

– Atleisk, kad taip ilgai užtrukau, brangioji. – Robertas pastatė puodelius ant stalo ir pakštelėjo Stasijai šilumą.

Jis pajuto, kokia švelni jos oda, kažin ar lūpos būtų tokios pat minkštos. Jam dingtelėjo mintis nugvelbti dar vieną būtinumą, bet iškart jį atmetė.

Išsitiesęs Robertas užuodė jos lengvą gėlių kvėpalų aromatą. Malonų ir gaivų tarsi pavasaris. Kvapas jai tiko, nes kai Robertas būdavo šalia Stasijos, ji visada būdavo saulėtose nuotaikos ir energinga.

Vyras kitapus stalo sėdėjo kiek atvėpusiu žandikauliu, jo žvilgsnis šokinėjo nuo Stasijos prie Roberto. Negi taip sunku patikėti, kad jie pora? Žinoma, jis keleriais metais vyresnis už Stasiją, bet pagyvenusiu jo niekaip nepavadintum.

– Aš... e... – Vyrukas kone suklypo keldamasis nuo kėdės. – Turiu eiti.

Ir viskas. Jis apsisuko ir greitai nukulniavo į barą. Robertui teliko spūlioti, ar jis užsisakys gėrimo nervams nuraminti, o gal pabandys laimėti su kuria nors iš merginų, sėdinčių prie baro.

– Kodėl taip pasielgei? – paklausė jo suglumusi Stasija.

Ji nesišypsojo ir Robertas žmė svarstyti, ar tik nepakliuvo būtų?

– Pamačiau, kad tas vyrukas tau įkyrėjo. – Juk įkyrėjo, tiesą Neapsiriko dėl jos reakcijos į tų vaikinų, taip? – Juk tavęs jis nedomino, o gal suklydau?

Stasija nieko neatsakė. Robertas sunerimo, kad teks susirasti tų vyrukų ir atsiprašyti. Nė kiek netroško to daryti.

Galiausiai ji papurt? galv?.

– Manau, kad jis mergina visas iš eil?s vienišas bendrakeleives. Bandžiau jam pasakyti, kad man ne?domu, bet jis iš t?, kurie nepriima neigiamo atsakymo. – Ji primerk? akis. – Ar negal?jai sugalvoti kito b?do jo atsikratyti, o ne apsimesti, kad mes pora?

Robertas nusišypsojo.

– Bet juk suveik?, tiesa?

Ji keistai paži?r?jo ? j?, tarsi nežinodama, k? atsakyti. Laim?, ji nenutuok?, kaip tas nekaltas bu?inys j? ?elektrino. Jis pasistengs daugiau to nedaryti. Stasija keistai veik? jo smegenis.

Kas ?ia k? tik nutiko?

Stasija atsispyr? norui paliesti skruost?, kur visai neseniai buvo Roberto l?pos. Jie paž?stami jau met? metus, bet niekada nebuvo apsikabin?, juo labiau pasibu?iav?. Paprastai pasisveikindavo žodžiu ar linktel?davo galv?.

Jis tikrai nebuvo pirmas vyras, pabu?iav?s j? ? skruost?. Kod?l ji leidžiasi, kad j? tai taip sujaudint?? Kai pabu?iavo, Stasijos širdis dauž?si, burna išdži?vo, o delnai sudr?ko. Pf! Jai tikrai reikia dažniau išeiti ? žmones.

Ji tikino save, kad tiesiog buvo sukr?sta, nes Robertas pasielg? lyg jos antroji pus?. Buvo užklupta iš nety?i?. Dabar viskas bus gerai.

Stasijai išsaus?jo burna. Ji gurkštel?jo stiprios kavos. Ne pati geriausia mintis. Užsikos?jo.

Robertas pažvelg? susir?pin?s.

– Viskas gerai?

Ji linktel?jo, tada v?l kostel?jo.

– Pateko ne ? t? gerkl?.

Tada atsargiai dar gurkštel?jo.

– Tur??iau eiti. Laive tiek daug galima nuveikti. Net nežinau, nuo ko prad?ti.

– Jie turi program?l?. Ar atsisiuntei j? ? telefon?? – Stasija ?bed? ? j? bereikšm? žvilgsn?, tad jis papraš?: – Gal gali duoti savo telefon??

Stasija ištrauk? j? iš juodos rankin?s kišen?l?s ir išties?. Robertas daug negaišdamas atsiunt? program?l? ir gr?žino jai telefon?.

– Štai. Duosiu tvarkarašt?, kad žinotum, kada kas vyksta. O, vos nepamiršau. ?sijunk l?ktuvo režim?, kad išvengtum dideli? tarptinklinio ryšio paslaug? kain?.

Ji brauk? pirštu per ekran?, kol surado reikiam? piktogram?.

– Jau.

– Ir dar vienas dalykas. Tikriausiai nor?si prisijungti prie laivo belaidžio ryšio.

Kol Robertas aiškino, ji prisijung? prie belaidžio ryšio.

– A?i?. Neb??iau pati sugalvojusi. Tikriausiai dažnai išsiruoši ? kruizus.

– Ties? sakant, tai mano antras kruizas. Bet aš daug kuo domiuosi. Vietov?mis, istoriniais periodais, visokiausiomis smulkmenomis.

– Tikriausiai labai praver?ia.

Panašiais reikalais pasir?pindavo Lukas. Dar vienas dalykas, kur? reikia išmokti. Kuo daugiau dar? pati, tuo tvir?iau jaut?si.

Ji šyptel?jo Robertui.

– A?i?. Esu tikra, kad ir v?l pasimatysime.

– B?t? smagu.

Ji nenoriai nu?jo. Jei gal?t?, s?d?t? ir plep?t? vis? ryt?. Su Robertu visada buvo lengva bendrauti.

Ta?iau jai reikia kurti savo gyvenimo plan?. Pasižmon?s kit? kart?. Be to, negali atimti Roberto iš šeimos.